

ПОБЕДИТЕЛЪ

Цѣла зима снѣговита
слънцето война води
съ тоя вѣтъръ мразовити,
който всичко заледи.

То се борѣше съ мъглитѣ
и ги стреляше съ лжчи
и блѣстѣше въ планинитѣ
сутринь съ румени очи.

Ала лютъ и силенъ бѣше
неговиятъ зименъ врагъ,
на виелици валѣше
надъ земята едъръ снѣгъ.

Вихъръ виеше въ Балкана,
мрѣха хората отъ студъ
и рѣката бѣ скована,
не ручеше ручей лудъ!

Ала слънцето могъщо
и юнашки се бори —
да огрѣе всички кжщи,
и полета, и гори.

Кискаха се вѣтроветѣ:
— Слабъ си, — казваха му тѣ,
вече тукъ подъ снѣговетѣ
нѣма нищо да расте!

Но се слънцето не дава —
стопля земнитѣ гърди,
снѣговетѣ то стопява —
студоветѣ победи!

И като юнакъ въ небето
трѣска рошава глава,
разлюлѣха се въ полето:
пѣсни, смѣхъ и веселба!

Асенъ Босевъ

ИДЕ ПРОЛѢТЬ ХУБАВИЦА

Ето пѣятъ пакъ стрѣхитѣ:
капъ, капъ, капъ.
Шумятъ рѣкитѣ
ледни пояси захвърлятъ,
пълноводни скачатъ, бързатъ
да пробудятъ вредъ тревитѣ,
да оросятъ равнинитѣ...

Стига е царувалъ Мразъ,
дойде сетния му часъ!

А и Слънчо не се мае,
нѣма време да играе —
пуска огнени стрели

въ почернѣлитѣ мъгли.

И затуй небето грѣе,
пролѣтниятъ вѣтъръ пѣе,
като младъ овчаръ на паша
въ хубавата земя наша...

Счупила вериги ледни
надъ простори необгледни,
съ буйни пролѣтни води,
съ росни цвѣтя на гърди —
иде пролѣть хубавица,
свѣтла, слънчева царица!

Елисавета Десиславова